

veseljem svojimu poklicu udali, imajo skerbí za živež čez in čez; namesto de bi pripravnik se práv práv h uku teškiga detovodstva in še težjiga glasništva pripravljaj, se mora pečati s šolanjem (Instruiren) malih otrók, de se preživi in obleče, in Bog daj, de ga še dobi!

(Konec sledí.)

Pustna povest.

Pred nekimi 120 léti sta si dva mladenčca posebno prizadjala, pesni (pustni) večer práv veselo dopernesti.

Ko je ta izvoljeni večer prišel, se, kar je bilo moč, gerdo našémita, in gresta vùn, se z drugimi šémami združiti. Mimo perve kerčme gredé slišita godce. Kolikšno je bilo nju veselje, ko noter stopita in polno stanico tovaršev plesati vidita! Tudi ona dva se vreditá, in pleseta in skačeta, de se vse trése.

Ko se tukaj vsiga naveličata, se podasta v drugo kerčmo, in pregovorita tudi večí del tovaršije z njima iti.

Se spakvaje in vriskaje grejo po pótu; kar se zasliši drobni, žalostni glas cerkveniga zvončka. — „Obhajilo, obhajilo! stopímo hitro v te ulice!“ — pravi mlajši naših dveh mladenčev. — „Naj bo obhajilo! kaj to meni mar? jaz grem svoj pot naprej!“ — se oderzne starji.

Zdaj se perbliža duhovni s svétim obhajilam. Vsi skočijo na stran v ulice; odvéžejo si hitro krinke (šeme) z obraza in pokleknejo na tla; prederzni mladenč pa gré v sereu preklinovaje, de ravno zdaj mora obhajilo biti, memo — v kerčmo, v katero so se bili iti namenili.

Z zaničevanjem tam od boječnosti svojih tovaršev perpoveduje, in jih komaj čaka, de bi jim oestro povedal, kakšni bedaki de so. Ali ne pričaka nobeniga. Njega prevzetne besede in njegovo slabo zadržanje je bilo vse prestrašilo, tako, de se nobeden več podstopil ni, krinke na obraz djati, — in razšli so se s čudnimi mislimi vsak na svoj dom.

Od jeze goreč, de so ga vsi popustili, se tudi on domú podá; verže klobuk pod klop, in odterga ves razkačen trake, s kterimi je bila krinka privezana ter jo hoče od sebe vreči; ali — o joj — ne gré z obraza! — Strah, kteri ga je obletel, se popisati nemore. Toliko povém, de ga je pri ti priči vsa moč zapustila; na tla se je zgrudil; drugi dan so ga njegovi starši na pol mertviga našli. Kako so se mogli prestrašiti! Kdo pa zapopade še le strah in žalost, ko mu hočejo, de bi ga bili polivali, gerdo poverhnino z obraza potegniti, ta pa se ne dá? — Jók in plakanje je napolnilo celo hišo, in sklicalo vse sosede. — Z mnogoterimi sredstvi opravijo, de k sebi pride. Ves zgrevan in z velikim jokam pové zdaj vzrok kazni božje. —

Poslali so hitro po duhovniga, de je nad njim molil; plačevali za svete maše; vodili ga na božje póti, in vse storili, karkoli je kdo svetval; ali vse je bilo zastonj. — Jokal se je noč in dan, dokler mu ni smert oči zatisnila; pa znamnje božje kazni se tudi po smerti od obraza vzeti ni dalo — v strašni izgled vsim, kteri véro zaničujejo. —

To se je zgodilo v Petrini (Petrinia) v hrovaški granici.

Star človek, kteriga sim to žalostno povest večkrat perpovedavati slišal, jo je prejel iz ust siviga možá, kteri je 10 let star, milovanja vredniga mladenčca z lastnimi očmi vidil.

Larnavti.

Netek.

Pervotni pomén čisto slovenske besede „netek“ je vsim Slovencam tako sploh znan, de mi ga ni treba tukaj razlagati. Kér pak Slovenci besedo „netek“ v pre-

nešenim poméni večkrat, ko v pervotnim, in v raznih krajih razno rabijo, v nekterih krajih neteku clo neko osebnost podlagajo: mislim de bo slovenskim jezikoslovcam vstreženo, ako jim po pričajočim razloženji njih jezični zaklad za dve poméni večí priraste.

V prenešenim poméni je „netek“ v doljnih krajih Celjskiga kroga za Savo, morebiti tudi unkraj Save na Krajskim, pogerдно imé — kletvica, ter poméni to, kar beseda hudič, vender s tem razločkam, de le manj poredni Slovenci netekujejo, bolj sirovi pa hudičujemo. V tih krajih je Slovincu vsaka nasprotnost brez razločka „netek.“

Viši proti Celji imajo Slovenci samo tistiga za neteka, ki ni lahko za nasititi, ki več jesti in piti na enkrat potrebuje, ko po navadi človeku gré. Nemci pravijo takimu „Vielfrass.“ Ta poslednji pomén besede „neteka“ izvira posebno iz te pripovedi: Netek je, pravijo, neko bitje, ki v človeški podobi zmiram po sveti hodi, vse kraje in vsako hišo posebej obiše, in jesti in piti prosi. Kjer mu radovoljno kaj dajo, ne pojé in ne izpije več, ko navaden človek; ali gorje tistimu kraju, tisti hiši, kjer ga brez jesti in piti odpraviti hočejo. Nad takšnimi se razserdi, preiše vse kote po celi hjiši, in kar koli najde živeža, bodi si za ljudi ali za živino, in ako bi ga ravno za več let drugim dosti bilo, požrè vsega na enkrat. Narveči sode polne vina z enim serkljem sprazne. Takšnim ljudém njive, vinogradi in sadunosne drevesa tri leta nič ne rodijo. Tako dela netek povsod, kjer ga iz skoposti brez jesti in piti odpravljajo. Kjer ga pa prijazno sprimejo in mu koliko toliko po zmóžnosti postrežejo, tam se hvalezniga skaže. Vse prazne vreče (žaklje) napolni z nar lepšo pšenico, vse prazne sode jim s narboljšim vinam naliže in jim velike kupe zlata pustí. Zatorej pravijo, ni varno neznaniga človeka brez jesti in piti od hiše odpravljati, kér bi se lahko primerilo, de bi opravlja neznanca, v njem na neteka namerili.

J. Drobnič.

Poslavljenje.

Presvitli Cesar so po vikšim sklepu od 20. Prosenca tega leta dozdanjiga vodja nemških šol v Celji, visokočastitljiviga gosp. Matija Voduseka, za opáta in Celjskiga mestniga fajmoštra izvolili. Gospod Vodusek so v ti častni službi naslednik milostljiviga Lavantinskiga kneza in škofa gospoda gospoda Antona Martina Slomškega.

Drobtince za novo leto 1847

bojo teško pred ko mesca Sušca na svitlo prišle, kér so bili milostljivi Lavantinski knez in škof letas od mnogih opravil zadrževani, to delo popred dokončati. Naj bo to vsim tistim rečeno, ki so me že večkrat vprašali, kdaj de bodo „Drobtince“ na svitlo prišle.

Dr. Bleiweis.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani		V Krajnju	
	6. Svečana.		1. Svečana.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače....	2	52	2	48
1 » » banaške....	3	—	—	—
1 » Turšice.....	1	45	2	4
1 » Soršice.....	—	—	2	12
1 » Réži.....	2	1	2	2
1 » Ječmena.....	1	28	—	—
1 » Prosa.....	1	24	1	32
1 » Ajde.....	1	20	1	20
1 » Ovsá.....	1	—	—	58